

get høj, bl.a. fordi man ofte er bange for de store lande og de store landes forsøg på at presse egne normer og presse egne ideer ned over modtagerlandet.

Nogle af Tingets medlemmer vil ikke undre sig, når jeg nu bruger Bhutan som et eksempel, men det vil jeg godt gøre og sige, at en af grunden til, at Danmark som den næststørste donor i det land er så populært derude, er jo netop, fordi vi på helt lige basis er kommet til Bhutan og samarbejder om miljø, om virksomheder, om sygehuse og om demokrati, at man bygger op i fællesskab og på nogle fælles normer, fælles værdier, og at man tror, at det ikke bare skal være et klientforhold, at det skal være et samarbejdsforhold, men at der, når bistandsprocessen er færdig, også vil være et varigt venskab mellem vore lande.

Jeg tror, det er en vigtig side af troværdigheden i alle de lande, vi samarbejder med, at man tror, at det kan føre videre til noget mere, sådan at det ikke holder op, den dag de helt akutte problemer er færdige.

I CD er vi enige i fattigdomsorienteringen, men der skal vel være være en undergrænse for, hvor fattig man må være; så er vi vel ovre i katastrofehjælp. Det er vel ikke rimeligt at sætte bistandspolitikken ind mod så fattige lande, at de ting, vi gør, rent faktisk ikke kan komme til at fungere, og der er i hvert fald en del af diskussionen omkring fattigdomsorienteringen, hvor langt ned vi skal, før det bliver til en direkte katastrofehjælp.

Mere fleksibelt: Ja, jeg har været meget tilfreds med ministerens reaktioner, både i Indiensagen og også over for Burkina Faso i de sidste dage, hvor man jo har meddelt ganske klart, at hvis det er rigtigt, at man blander sig i Sierra Leone, så er det et problem for vores bistandspolitik. Jeg tror, det er et godt signal at sende, og jeg tror, det er et, der vil blive forstået rundt omkring, nemlig at der er grænser for, når man har et partnerskab, hvad man så kan gå ind i.

Ngo'erne er vigtige samarbejdspartnere, det har jeg allerede været oppe og sige i en kort bemærkning, men jeg vil godt advare mod de ngo'er, f.eks. Folkekirkens Nødhjælp, der af og til tror, at man skal føre selvstændig udenrigspolitik i stedet for at lave bistandspolitik over for de lande, man arbejder i. Det har Folkekirkens Nødhjælp gjort omkring palæstinenserne i Mellemosten, og man gør det også i Fjernøsten, hvor man tror, at man skal svine alle naboer og

stater, som er gode venner med Danmark, til for vores penge i stedet for at gøre noget for de mennesker, der rent faktisk har det dårligt. Og det er jo selvfølgelig en ting, der skal med, at det er for projekter, de får pengene, de får ikke pengene til at propagandere for.

Så endelig det konfliktforebyggende: Jeg er meget glad for, at regeringen vil tage det med. Det er det, der er flygtningeskabende, det er det, der er problemskabende, at der er konflikter rundt om, så høj prioritet til det også.

Så alt i alt kan vi give tilsagn til regeringen om, at vi går positivt ind i samarbejdet omkring den nye strategi om ulandspolitikken.

Inger Marie Bruun-Vierø (RV):

Danmark er et af verdens rigeste lande, og i Det Radikale Venstre mener vi, at den rigdom forpligter os langt ud over landets grænser. Vi anvender som bekendt 1 pct. af bruttonationalindkomsten på udviklingsstøtte, det er ca. 11 mia. kr. om året. Det er en god del mere end de 0,7 pct., som FN anbefaler de rige lande at bruge til dette formål. Vi giver altså mere, end vi strengt taget er forpligtet til, og det er vi i Det Radikale Venstre både glade for og stolte over.

De problemer, vi har i Danmark, de problemer, som vores aviser og elektroniske medier lever af at dramatisere, de problemer, vi diskuterer til daglig her i salen, blegner og svinder bort i forhold til de problemer, man må slås med i de lande, støtten går til. Fattigdom, aids-epidemier, truende sultkatastrofer, dyb forgældelse, politisk ustabilitet, dårlig infrastruktur og ringe uddannelsesmuligheder er bare nogle af de problemer, der truer modtagerlandene.

I en verden, hvor grænserne udviskes mere og mere på grund af infrastruktur, IT og kommunikation, er det vigtigere end nogen sinde, at vi ikke vender det blinde øje til de fattige landes problemer. I dag er det sådan, at ulandsstøtten har både en humanitær og en stabilitetsmæssig indgangsvinkel. For Det Radikale Venstre er begge indgangsvinkler væsentlige, men ligegyldigt hvilken vinkel man vælger, kan man ikke vende det blinde øje til.

Lykkeligvis har der også i det danske Folketing været bred opbakning bag Danmarks ulandsbistand, selv om der hele tiden har været en diskussion af indsatsen, både om strategi og metode. Det er også den diskussion, vi har i dag, og den er også vigtig.

I 1994 blev Strategi 2000 formuleret, og nu befinder vi os i det næste århundrede og er i